

Інсценізація за мотивами народної казки

Ведучий:

Не часто в нашій Україні
Бува, щоб ріпку хтось садив...
Але було... В одній хатині
Дідусь Панас з сім'єю жив.

Раз навесні, коли берізки
Пухкі сережки одягли,
Коли дрібні зелені бризки
Так рясно на гілля лягли,

Дід порався в своїм садочку,
Доріжки чистив, тин ладнав,
Скопав землицю на горбочку,
Що посадити тут – не знав.

І раптом вибігла Ганнуся,
Набрати думала води...
Підбігла, лащитья: "Дідусю,
Ти мені ріпку посади!"

І посадив...
Ходив щоранку поливати,
Глядів, щоб півник не стоптав.
Бур'ян зривав, щоб їй зростати,

Ретельно ріпку доглядав.
А українські землі – диво!
За труд відплачують як слід.
І ріпка виросла красива,

„Хороша ріпка!” – каже дід.
Блищить на сонці чепурненька,
Як мед, не скласти їй ціни,
Тугенька, жовта, величенька.
А висоти!
А ширини!

Танок сонячних промінчиків: „гріють ріпку”

Дід довго нею милувався,
І знав, що він досяг мети.
Хоч шкодував, і хоч вагався,
Та все ж сказав: "Пора тягти!"

На другий день зібрався зранку,
Неначе десь на свято йшов,
Надів сорочку-вишиванку,
До ріпки стиха підійшов.

До неї чемно привітався,
Примірявся і так, і сяк.
Але ж... як тільки не старався,
А витягти не міг ніяк.

Дід:

Гей, жінко, нумо вийди з хати,
Покинь всі справи хоч на мить.
Біжи мені допомагати,
Бо ріпка глибоко сидить.

Баба:

Ти кликав, діду?
Я хуленько,
Усе покинула й біжу.
Ця ріпка й справді величенька,
Давай тобі допоможу.

Ведучий:

Бабця - за діда, дід – за ріпку,
Разом щосили потягли...
Вона ж сидить в землиці кріпко –
Так витягти і не змогли.

Баба:

Онучко, чуєшь? Йди скоренько!
Де ти там граєшься? Давай!
Засіла ріпка глибоченько,
Її тягти допомагай!

Ведучий:

Дівча – за бабцю,
Та – за діда,
А дід – за ріпку,
Й потягли...
Не подає красуня й виду.
Так витягти і не змогли.

Онучка:

Сірко!
Біжи сюди, собачко!
Чіпляйсь за мене,
В ряд ставай!

Разом і витягнем, побачиш.
Ти тільки нам допомагай.

Ведучий:

Сірко – за внучку,
Та – за бабу,
Бабуня діда обійма,
Той тягне...
Та виходить слабо,
І успіху ніяк нема.

Сірко:

Гей, кицько, глянь, усі при ділі.
Не гай часу, сюди біжи!
Що розляглася в тому зіллі?
Ти краще нам допоможи.

Ведучий:

Киця - за собачку,
Той за онучку зачепивсь,
Вона – за бабу, та – за діда,
А дід за ріпку ухопивсь.
Дід тягне обома руками,
Командує:”Тягніть! Тягніть!”
Сам сперся обома ногами...
А ріпка смирененько сидить!
Лоби в усіх уже намокли,
Сміється сонечко згори,
А мишеня блиснуло оком
І хвацько вилізло з нори.

Миша:

Без мене тут не буде діла,
Це знає навіть дід Панас.
Буває, що великій силі
Бракує трішечки підчас.

Кіт:

Ти краще, мишко, не хвалися.
Підходь хутчіш, за хвіст бери,
Гарненько ніжками зіприся,
Повітря в груди набери...

Ведучий:

І тянуть всі:
Мишка – за кицю,
Киця – хвостик у Сірка,
Сірко – онуччину спідницю,

А та – бабуні фартуха.
Бабуня держить чоловіка,
Піт виступає на чолі,
Дід тягне ріпку, цупить, смика...
І... ріпку витягли з землі!
Коріннячко у жовтій глині,
Така блискуча і гладка...
Всі впали і лежать на спині,
Проте ніхто не наріка.
Сусіди вибігли із хати,
Ото вже галасу було!...
Дідусь усіх став пригощати,
Наїлося усе село!

М.Могила. *З живого джерела*, 1997